

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · cinquè període · sèrie P · número 85

Ple del Parlament

Sessió 44, segona i darrera reunió, divendres 27 d'octubre de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

TAULA DE CONTINGUT

Debat general sobre l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola a Catalunya i els seus possibles efectes (continuació)

255-00004/11

4

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 44.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart de dues del migdia i nou minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Joan Ridaó i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

S'inicia la sessió.

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Por una cuestión de orden, presidenta.

La presidenta

Digui.

Carlos Carrizosa Torres

Al parecer, los partidos políticos Junts pel Sí i la CUP han invitado a la celebración de las sesiones de este Pleno a bastantes invitados, que no sé si, además, se han añadido a otros invitados de otras instancias. Y el caso es que estos invitados estaban profiriendo sonoros gritos, a pleno pulmón, en el salón de actos, de forma audible en todo este Parlamento, en favor de la independencia. Yo pido que estas personas se atengan a las normas de convivencia mínimas, que respeten la democracia, que no hagan que los parlamentarios constitucionalistas, que estamos defendiendo la Constitución y la democracia, nos veamos coaccionados en la forma de poder hacer nuestras alegaciones y la exposición de nuestras ideas.

A nosotros no nos gusta que el Parlamento parezca la sede de Esquerra Republicana, o de la ANC, o de Junts pel Sí. (*Aplaudiments.*) Acabo. Hemos presentado un escrito por Registro solicitando que se garantice que podemos ejercer nuestro derecho sin sentirnos coaccionados por los invitados de aquellos que hoy pretenden declarar ilegalmente la independencia en Cataluña.

La presidenta

Senyor Carrizosa, ja s'ha informat i s'ha donat ordres de que es respectarà i, per tant..., totes les mesures de seguretat, d'acord? (*Veus de fons.*) Vull dir, ha estat un acord unànime de la Mesa, per acord unànime de la Mesa hem demanat que es respecti l'ordre i que es respecti el que estem fent en aquest Parlament; per tant, s'han pres ja totes les mesures de seguretat.

Carlos Carrizosa Torres

Señora presidenta...

La presidenta

Sí, senyor Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Espero, señora presidenta que, en caso de que se altere lo más mínimo, o por parte de los invitados en la tribuna se hagan demostraciones de reprobación o de aprobación hacia lo que cualquiera de los oradores diga, se les llamará al orden y se les expulsará de la sala para garantizar que podamos discutir democráticamente en esta asamblea legislativa y no como si fuera una asamblea realizada, repito, en Òmnium

Cultural, en la ANC, en las CUP o en una de sus reuniones a puerta cerrada. (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Carrizosa, no tinc cap dubte de que el públic es comportarà correctament. I anem a iniciar... Sí, senyor Fernández, per què em demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Por una cuestión de orden, también.

La presidenta

Sí.

Alejandro Fernández Álvarez

Simplemente para añadir a lo que ha expuesto el señor Carrizosa, una anécdota que refleja perfectamente el sectarismo que se vive y que, por desgracia, usted está practicando durante toda esta legislatura. Nuestro grupo ha pedido que pudieran participar, en tribuna o en otros lugares del Parlament, salas adjuntas, durante el Pleno, varias personas. Ha habido dos..., hemos pedido ocho, y a dos no se les ha permitido entrar porque decían que no cabían y, en cambio, se permite entrar a seiscientos.

¿Qué proporcionalidad es esa? Qué injusticia flagrante. (*Aplaudiments.*) Y añadir una cosa –añadir una cosa–, si tiene a bien atenderme, porque ya ni eso. (*Remor de veus.*) Bueno, pues que me..., que pare, que pare...

La presidenta

No, és que m'informen que no és així.

Alejandro Fernández Álvarez

Mire, miren, le voy a añadir una cuestión. Cuando estábamos en la Junta de Portavoces, ha comunicado usted que se había solicitado, a las personas que estaban en la sala, gritando, que pararan. Han vuelto a gritar dos veces. ¿Cómo interpreta usted eso? ¿No tiene usted la capacidad o de decirles que abandonen el Parlament o de tomar decisiones drásticas al respecto, hacia los grupos que han impulsado la presencia en un día como hoy, precisamente? ¿Usted se imagina que a todos nos diera por traer aquí a doscientas, trescientas personas y convertir esto en la toma de la Bastilla?

Pero, ¿es qué se han pensado ustedes? (*Alguns aplaudiments.*) Les pedimos un mínimo decoro parlamentario, aunque sea hoy, que es un día extraordinariamente triste.

Gracias.

La presidenta

Així serà, senyor Fernández. Moltes gràcies.

Debat general sobre l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola a Catalunya i els seus possibles efectes (continuació)

255-00004/11

Debat general sobre l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola a Catalunya i els seus possibles efectes. D'acord amb l'article 152.3 del Reglament, per a la defensa de les propostes de resolució presentades, té la paraula, per un temps màxim de deu minuts, el senyora Carlos Carrizosa, en representació del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias. Hoy, señora presidenta, señoras y señores diputados, público, señores y señoras ciudadanos que nos están viendo hoy por los medios de comunicación, hoy es un día triste, dramático, en Cataluña. Hoy es el día que se perpetra, definitivamente, el golpe a nuestra democracia instaurada en el año 1978 con la promulgación de nuestra Constitución. Hoy, en su propuesta de resolución, ustedes, que consta de varias páginas, proclaman la república independiente de Cataluña y dicen que ponen en marcha aquella Ley de transitoriedad que ustedes, con trampas, de forma absolutamente antidemocrática, promulgaron los días 6 y 7 de septiembre en este Parlamento.

Esa ley que aprobaron ustedes con nocturnidad y alevosía, esa ley que no nos dejaron, a los parlamentarios de este Parlamento, alegar, enmendar, que no se nos dieron los plazos necesarios, que se vulneró nuestro derecho a acudir al Consell de Garanties Estatutàries, que aprobaron ustedes con 72 votos, lo que nuestro propio Estatuto de Cataluña dice que ha de ser con 90 votos. Leyes flagrantemente ilegales, que no pasarían el filtro, en absoluto, ni del Consell de Garanties Estatutàries, no lo pasaban, el de los letrados del Parlamento, no pasaron el filtro de los letrados del Parlamento, ni del Consell de Garanties Estatutàries. Por descontado, no lo pasan del Tribunal Constitucional, no pasa ningún filtro europeo, en derecho europeo; todas las instituciones europeas se han pronunciado por el respeto a las constituciones de los estados miembros de la Unión Europea. ¿Pero es que ustedes se consideran ya fuera de Europa, que no respetan ni siquiera las normas europeas? ¿No respetan las normas internacionales, las normas de la ONU?

Esas leyes que ustedes aprobaron de noche, con una junta electoral designada a dedo, que al final no ha hecho recuento ni nada; ese referéndum, que fue una vergüenza, que fue una absoluta vergüenza democrática para todos, ustedes pretenden que le dan validez. Y basándose en esas leyes, que eran un bodrio jurídico sin validez aquí, en Cataluña, sin validez en Cataluña, sin validez en España y sin validez en el mundo, que las llamaban normas supremas, inimpugnables por nadie, ustedes son como dioses, no hay tribunales que les puedan impugnar las leyes que ustedes se inventan. ¿Cómo es posible que pretendan llegar a la independencia por ese camino, contra todo y contra todos y contra más de la mitad de la población de los catalanes?

Miren, ustedes, con esa PR nos quieren privar a los catalanes del pasaporte español, y ustedes lo hacen, además, como siempre, han tenido que hacer a lo largo de este proceso, mintiendo, porque la verdad no les puede aguantar su camino al desafío y a la confrontación y a la falta de democracia. Lo han hecho mintiendo. ¿Y qué es lo que ustedes dicen ahora? Que lo ha provocado la aplicación del artículo 155 de la Constitución, provoca esto que estamos haciendo hoy, dicen ustedes que lo hacen para defender nuestras instituciones. Es mentira, nuestras instituciones se las han cargado ustedes, ustedes se las han cargado. ¿Y ustedes pretenden hacernos creer que esto que ocurre aquí se habría parado con el diálogo que ustedes tramposamente no dejaban de tener en los labios? ¿Ustedes nos quieren hacer creer que esto es así?

Miren, señor Puigdemont, usted ha sido independentista de siempre, usted lo ha reconocido. Su partido, con el señor Mas al frente, redactó, puso un comedero para poner a los suyos allí, cobrando del erario público, que lo pagásemos todos, a hacer el informe del Consell Assessor de Transició Nacional, con el exmagistrado del Tribunal Constitucional, Viver i Pi-Sunyer. Y ustedes, todo este plan, ya estaba escrito, señor Puigdemont, ya estaba escrito. Ustedes se presentaron con un programa electoral que decía que declaraban la independencia en dieciocho meses. Si ya lo estaban diciendo... Luego se inventaron un referéndum, porque no se atrevieron y les temblaron las piernas, se inventaron un referéndum que ustedes decían que habían ganado en unas elecciones plebiscitarias que, como tal plebiscito, las perdieron, porque sacaron el 48 por ciento de los votos. Ni siquiera son ustedes mayoría; las perdieron, esas elecciones.

Pero, pese a todo, como ahora reconocía hace poco el señor Mas-Colell, ustedes prefirieron hacer ver que aquello iba para adelante, el día 27 de septiembre, cuando perdieron estrepitosamente su plebiscito. Lo mismo reconoció el señor Baños, de la CUP: «Hemos perdido el plebiscito.» Pero ustedes forzaron y siguieron para adelante, igual que forzaron y siguieron para adelante con ese simulacro de referéndum que se inventaron. Por lo tanto, ustedes han seguido un camino que empezó siempre por la independencia, solo por la independencia y para la independencia: Consell Assessor de Transició Nacional, programa de ruptura en dieciocho meses, referéndum falso y antidemocrático, atropello de los derechos de los parlamentarios los días 6 y 7, falta de democracia en una asamblea legislativa de una comunidad autónoma, ignorar absolutamente al Tribunal Constitucional y la voluntad del resto de los españoles, con los que hemos construido, todos juntos desde el año 1978, con el voto abrumador de los catalanes, hemos convertido esta España en una de las democracias más limpias de toda Europa y más jóvenes.

Y ustedes –ustedes–, después de todo esto y de atropellar, ahora, para justificar su comportamiento populista, antidemocrático y totalitario, ¿van a decir ahora que esto es porque Ciutadans, el Partido Popular y el Partido Socialista aplican la Constitución en Cataluña? ¿Van a tener la poca vergüenza de decirnos que es por eso? Pues, mire, ustedes lo que han conseguido en todo este tiempo es romper la convivencia. Ustedes han ido de la mano de un partido que pone carteles que dicen «assenyalem-los», «señalémoslos», a aquellos que discrepan, de forma absolutamente antidemocrática. En sus escaños tienen a personas que llaman «carroña» a la oposición, tienen a personas que llaman «cerdos» a los dirigentes europeos que se pronunciaron por la aplicación de la Constitución en Europa, y alguno de ellos, por cierto, está haciendo que mira el móvil y como que no me oye.

Y ustedes, todos ustedes (*aplaudiments*), todos ustedes..., y les digo..., cuando Ciudadanos, después de unas elecciones, pueda restaurar la democracia en Cataluña, yo les digo: ustedes van a poder ir a todos los municipios de Cataluña sin ser declarados *persona non grata*, cosa que a nosotros no nos está pasando. ¿Y saben qué es declarar a una persona «*non grata*» con su aquiescencia y sin que ustedes se opongan? Supone expulsarla de la comunidad, porque eso es lo que ustedes querrían hacer con nosotros, con los disidentes, expulsarnos de la comunidad, porque ustedes reparten carnés de catalán, los reparten, y se olvidan de que hay muchas personas que somos catalanes y que no comulgamos, y que Cataluña es muy diversa y que muchos de estos catalanes están pacíficos y preocupados en sus casas y no se van al mandato suyo (*el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda deixa l'escó per abandonar el Saló de Sessions*) a... –mire, señor Junqueras, ahora iba a hablar de usted–, no se van a mandato suyo... (*El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda abandona el Saló de Sessions. Remor de veus.*) Muy bien, el señor Junqueras se ve que no quiere oír cómo ha arruinado económicamente a Cataluña, se ve que no quiere oír... (*aplaudiments*), no quiere oír cómo en el año 2013 llamaba a parar la economía catalana una semana para presionar a España, y que el cuanto peor, mejor. Eso se ve que no lo quiere oír. No quieren oír cómo un periodista de un medio que en el resto de España no lo van a conocer pero que todos los catalanes estamos pagando sin saberlo con riadas de dinero público subvencionado por la Generalitat..., el periodista que dice que se alegra de la fuga de empresas y las tilda de «banda de mafiosos», de la fuga de empresas catalanas. Y dice que «¿quién ha notado que se haya ido “la Caixa”?, ¿qué más da?, mejor, cuanto peor, mejor, porque así se consigue la independencia».

Miren, ustedes nos han llevado por este camino a la confrontación, a la confrontación social. Ustedes han dividido la sociedad catalana en dos, ustedes han arruinado la sociedad catalana. Usted, señor Puigdemont, no va a pasar a la historia... Va a pasar a la historia por haber arruinado económicamente Cataluña, va a pasar a la historia por haber dividido a los catalanes, va a pasar a la historia por haberse car-

gado las instituciones de autogobierno de Cataluña, pero no va a pasar a la historia por haber partido España, no va a pasar a la historia por eso, porque usted no lo va a conseguir, ni usted ni los diputados que le acompañan.

Para acabar..., voy acabando ya, porque el reloj no me lo han puesto en marcha y no sé esto que marca es correcto, o es menos tiempo o más... (*Veus de fons.*) Sí.

La presidenta

Senyor Carrizosa, el té aquí.

Carlos Carrizosa Torres

Sí, pero me lo han puesto en marcha más tarde. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Doncs, millor, vol dir que té més temps. (*Rialles.*)

Carlos Carrizosa Torres

Bien; pues, voy acabando, entonces. (*Alguns aplaudiments.*) Voy acabando, entonces. La misión de la política... Sí, señores, que ustedes están hoy muy contentos dividiendo Cataluña, como lo están haciendo, de forma inconsciente. La misión de la política es hacer feliz a la gente y prometerles no sueños irrealizables, sino mejorar su día a día. Ayer mencionaba la presidenta de mi grupo a esa persona que lleva cinco meses esperando un marcapasos, ante la pasividad de la Comisión de Salud, que no se ha reunido en los últimos meses. Y el otro día estábamos en una carpa y un señor nos mandaba un mensaje y nos decía que gracias a la labor que se ha hecho en el Parlamento se ha abierto un centro de asistencia primaria en Tarragona y una residencia de ancianos en Reus, y que gracias. Ese es el trabajo del día a día que mejora la vida de los catalanes, no lo es este que nos divide. (*Aplaudiments.*)

Ustedes solo prometen un futuro incierto, nosotros queremos prometer a los catalanes que la aplicación de la Constitución tiene que traducirse en unas elecciones que les dé la palabra a los catalanes, que podamos echar democráticamente a aquellos que han arruinado, dividido y se han cargado las instituciones de toda Cataluña. Esas elecciones tienen que parar este Brexit al que nos está llevando el señor Puigdemont. Nosotros vamos a poner las urnas.

El papel este que ustedes han redactado (*l'orador mostra un plec de fulls a la cambra*) rompe lo más sagrado de las personas en Cataluña, rompe la convivencia, les despoja de su ciudadanía, empuja a más de la mitad de los catalanes a no ser lo que son, que es: catalanes, españoles y europeos. Con este papel –con este papel–, ustedes han dejado a los catalanes que no les siguen a ustedes, que son menos de la mitad, los han dejado huérfanos de gobierno. Este papel es peor que unas leyes ilegales, como son..., es ilícito...

La presidenta

Senyor Carrizosa, ha exhaurit el temps.

Carlos Carrizosa Torres

...es inmoral, es antiético. Y por eso Ciudadanos (*l'orador estripa el plec*) no va a permitir que se rompa España (*aplaudiments*), no lo vamos a permitir, que nos dividan, no vamos a permitir que nos arruinen, señor Puigdemont...

La presidenta

Senyor Carrizosa...

Carlos Carrizosa Torres

...y señores de Junts pel Sí.

La presidenta

...ha exhaurit el temps. (*Persisteixen els aplaudiments.*) Gràcies, senyor Carrizosa. A continuació té la paraula la senyora Eva Granados, del Grup Parlamentari Socialista.

Eva Granados Galiano

Bona tarda, senyora Forcadell. President, diputats i diputades, bona tarda també als que avui pretenen constituir la república. Quina república? No sé com la veuen vostès, els que es qualifiquen a si mateixos dels legítims representants de Catalunya. Qui som nosaltres, qui som tots aquests que estem aquí? No som legítims? Què som els altres?

Quin model de democràcia! Quin model de pluralisme! Quin model de país! Un país intolerant, sectari i excloent. Què volen fer avui? Un error per a les institucions, per a la gent i per a Catalunya. La Catalunya que va acollir famílies de treballadors i treballadores que van arribar i que arriben de tots els racons. Famílies que, colze a colze, amb les que ja hi eren, hem aixecat aquest país amb les nostres mans. Gent que estima la terra que ha vist néixer els seus fills i els seus nets. Treballadors que van posar tota la il·lusió i l'esforç a l'educació dels seus fills, uns fills que vàrem aprendre a parlar català a l'escola, que a casa hi havia pocs llibres i gens de català fins que va arribar TV3. Aquesta generació que, poc o molt, hem anat progressant. Aquestes famílies, majoritàriament de classe treballadora, molts castellanoparlants. Una generació que ha assistit en silenci al tsunami dels darrers anys, que mirava de lluny tota aquesta retòrica abrindada del nou país, de les estructures d'estat, de l'«Espanya ens roba», de l'odi cap al que senten tant seu com el seu barri, la seva ciutat o el seu país. I també molts dels nascuts aquí que no es volen deixar arrossegar cap a la divisió i l'enfrontament.

Tots aquests no volem escollir. Catalans que ens aixequem també molt d'hora –ben d'hora, ben d'hora– i que no creiem que Espanya sigui un estat totalitari, tot i que el volem reformar, el volem millorar. Catalans que no volem que ens robin la Catalunya que hem fet entre tots, catalans que no ens agraden les disjuntives –Catalunya o Espanya–, nosaltres preferim les copulatives –Catalunya i Espanya. De fet, molts de nosaltres no som nacionalistes espanyols ni som nacionalistes catalans, saben? A molts, les fronteres només ens han interessat per derrocar-les. I davant les banderes? Davant les banderes ens agrada allò que canta el Jorge Drexler: «Vale más cualquier quimera / que un trozo de tela triste.» Respectem les banderes, però no creiem que calgui dividir-nos a causa d'elles.

De fet, no havíem pensat gaire en tot això del procés fins que vostès van començar a parlar malament de la terra dels nostres pares. Potser no ens havíem fixat prou en la senyera fins que la van substituir per l'estelada, la bandera del nou país, que és només d'uns quants, com *tot* el que fan vostès: només per vostès, només pels seus. No ens facin escollir, no hi tenen dret. Nosaltres també volem el pa sencer i el país sencer. I defensarem la senyera que avui vostès abandonen.

Aquests anys hem anat prenent consciència del que fan: una estratègia pagada amb els diners de tots per intentar inocular-nos l'odi cap a altres terres d'Espanya, una estratègia per generar divisió i fractura entre les famílies, entre els amics, entre els companys de feina. I tot això, senyors, és deliberat. Quanta irresponsabilitat! Quin país volen construir amb els que amaguen documents que dissenyen l'estratègia per provocar una fase d'alta inestabilitat econòmica i política com la que estem patint i que sortien en els seus papers? Quin país volen construir?

Vostès són molt conscients del que fan avui, perquè fa anys que ho preparen. Però són conscients de com estan en aquests moments moltíssimes persones, famílies, empresaris, jubilats, com estan en aquests moments? Són conscients de la por i la preocupació que s'ha instal·lat en el cor i en el cap dels catalans? Són conscients que ja s'ha esfumat el 30 per cent de la riquesa només amb l'anunci? Què passarà

demà, què passarà aquesta tarda? Quantes empreses més marxaran del nostre país, quants treballadors condemnem a la pobresa? Vostès són uns inconscients i no ho permetrem. Catalunya és una societat plural i volem que ho continuï sent, i ho seguirà sent, malgrat vostès. Catalunya som tots, i la Generalitat també som tots.

Avui els socialistes estem al costat de la gent que no entén aventures polítiques que acaben en vaixells contra les roques. Avui els socialistes estem amb aquells que, angoixats, han sortit de casa pensant que viuen en un país amb garanties i drets democràtics i hi tornaran sense saber què haurà fet una colla de diputats irresponsables. Avui els socialistes representem els que creuen en un món global..., regna la interdependència, i que no té cap sentit crear un petit estat al marge de tot, sense cap reconeixement, empobrit, fracturat i sense futur. És això, el que volen per a Catalunya? És això, el que desitgen per al país que diuen que tant estimen?

Els socialistes ens hem deixat la pell perquè això no arribés fins aquí. Perquè, tot i els «somriures de la revolta», que diuen vostès, nosaltres hem rebut insults d'«anti-demòcrates» per pensar diferent. Ens han pintat les seus del partit on ens deien que som uns feixistes, se'ns ha expulsat de governs locals per treballar pel nostre país, i als alcaldes socialistes se'ls ha dit: «O renunciis a les teves idees o et fem fora de l'alcaldia.» Això està passant a Catalunya. (*Aplaudiments.*) Els que estem treballant pels ponts del diàleg ahir vàrem haver d'escoltar al president del seu grup més insults, més menyspreus; nosaltres, que hem treballat fins al darrer segon pel diàleg i l'autogovern de Catalunya i seguirem treballant per aquests objectius. (*Aplaudiments.*)

Insisteixen a fer polítiques de bàndols, quan la societat ens està demanant ponts de diàleg. Vostès donen lliçons de catalanitat i de patriotisme, quan el veritable patriotisme es demostra unint i no separant. Han escoltat bé el que diuen? Han llegit bé el que escriuen? No només són un descrèdit per a les institucions d'aquest país; també ho són per a l'art de la política, que és la construcció del bé comú. Vostès avui, amb la culminació de la DUI, ho rebenten tot. Vostès avui, posant en marxa aquest monstre legal anomenat «Llei de transitorietat», ho destrossen tot.

President, els que avui el recolzen ahir l'advertien que es pot passar d'heroi a traïdor en cinc minuts. Per alguns, nosaltres ho som des de la nostra fundació. I, si en comptes de pensar en els seus, pensés vostè per uns minuts en tots els que compartim el temps i l'espai en aquesta terra, no faria el que farà avui. Hem intentat que aturés la desfeta, però ha preferit quedar-se amb els purs, ens ha posat davant l'abisme, i avui fan un pas endavant. Senyors del PDECAT, d'Esquerra i de la CUP: no en el nostre nom. Hem denunciat fins a fer-nos mal la boca els costos de situar les institucions fora de la llei. Vostès saben que una minoria, per molt nombrosa que sigui, no pot imposar-se a la majoria. Han trepitjat drets polítics, han triturat el nostre Estatut d'autonomia. Per reformar-lo, noranta vots; per enterrar-lo, setanta-dos? No volem la independència de Catalunya, tot i que ens sembli un ideal tan legítim i pels mateixos canals que el nostre federalisme.

Davant d'aquestes hores greus per a la ciutadania de Catalunya, també l'espanyola, volem subratllar que el socialisme ha estat, està i estarà sempre en la defensa de l'estat de dret, la convivència, la justícia social, l'autogovern i les institucions democràtiques. Davant dels que neguen la política i les institucions que són de tots, continuarem treballant perquè al més aviat possible torni la legalitat a les institucions del nostre país i per donar la veu a la ciutadania en unes eleccions autonòmiques, continuarem treballant per buscar un acord polític. Perquè, encara que avui vostès trenquin tots els ponts, saben que això només es podrà solucionar amb el diàleg, la negociació i el pacte; un pacte que volem que sigui sotmès a consideració per part de tota la ciutadania.

Ningú vol que s'apliqui el 155 de la Constitució, però cal subratllar que no és un article a iniciativa de l'Estat, és la conseqüència d'una sortida deliberada de la legalitat. Si vostè, president, el Govern i la majoria parlamentària que li dona suport no

accepten ja la legalitat constitucional i estatutària, l'aplicació del 155 és inevitable. L'error que estan a punt de cometre uns quants el pagarem tots els catalans i totes les catalanes.

Els anuncio que no participarem en la votació de les resolucions de Junts pel Sí, que marxarem de l'hemicicle, per no fer-nos responsables d'aquest enorme error que estem a punt de cometre.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Granados. A continuació té la paraula la senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marta Ribas Frías

Bon dia, o bona tarda, president, diputats, diputades, i especialment a la gent que avui –segur, molta– ens està seguint atentament, i segur que en molts casos amb por. Els parlo com a representant de molta, de tanta gent que durant dècades ha lluitat per l'autogovern de Catalunya; per recuperar-lo, primer, i per incrementar-lo, després. I que ho ha fet sempre amb la mirada que l'autonomia, la sobirania serveixen, sobretot, per millorar les condicions de vida de la gent, especialment la més vulnerable. I que, per tant, per damunt de tot està la cohesió social, de cada barri.

Els parlo en nom dels nostres companys, de les nostres companyes, que avui també estan confrontant-se i enfrontant-se al 155 al Senat, i que ho han fet amb contundència al Congrés, i a les places i carrers de tot Espanya, quan no sempre és fàcil fer-ho, a les places i carrers de tot Espanya. *(Aplaudiments.)* Els parlo en nom de partits i d'organitzacions que hem estat l'1 d'octubre defensant les escoles, que hem fet nostres els carrers el 3 d'octubre aturant el país i dissabte passat reclamant la llibertat dels Jordis.

En nom d'aquesta gent a la qual avui represento, els dic que avui s'estan perpetrant dues grans barbaritats. La primera, l'article 155, al Senat, que pretén arrabassar-nos les institucions catalanes i fer una regressió de drets i llibertats que acabarà afectant tot l'Estat –tot l'Estat; una aplicació indigna de la Constitució espanyola que impactarà en la sobirania, en la ciutadania i en l'economia i, en canvi, no resoldrà res.

Però és un greu error –és *molt* greu error– respondre a aquesta barbaritat amb una altra barbaritat. I això és el que s'està fent avui aquí, al Parlament de Catalunya. Els ho hem dit i els ho reitero: no tenen legitimitat democràtica per aprovar una declaració unilateral d'independència. L'1 d'octubre va ser moltes coses: una gran mobilització, una mostra desastrosa i fatal i denunciada de violència de la policia contra la gent, però no un referèndum; no un referèndum vàlid que doni un mandat.

Però és que, a més, sobretot és un greu error que plantegin la declaració unilateral d'independència com a resposta al 155. La DUI no ens protegeix i no ens protegirà del 155, tot al contrari. El que cal és un front d'àmplies majories socials i polítiques per encarar les conseqüències del 155 *(alguns aplaudiments)* i defensar les institucions catalanes. I amb la DUI el que fan és empètitir, precisament, aquesta majoria.

Nosaltres avui al Parlament el que proposem, el que plantegem són propostes per oferir solucions i per oferir sortides a l'atzucac on ens han portat. Sortides que mostren un rebuig clar del Parlament a l'article 155, però també a les solucions unilaterals, perquè no són cap solució; que reclamen que s'aturi la repressió i la judicialització; que demanen, evidentment, la llibertat dels Jordis. Però també proposem que es palliï els efectes del... –que ja els està tenint–, del partidisme –el partidisme– i la crispació política, en posar en dubte els valors dels mestres, per exemple, de les nostres escoles, o posant en perill la supervivència de projectes d'entitats socials i juvenils, o posant en risc l'economia i l'estabilitat al nostre país.

I proposem diàleg i espais d'àmplies majories i obrir debat de nou marc constituent amb la ciutadania per parlar a Catalunya des de Catalunya, de les sobiraniaes, de totes les sobiraniaes, però respectant que el model territorial, el model d'estat, l'hem de poder decidir en un referèndum, en un de veritat, que encara continua pendent.

Junts pel Sí i la CUP avui el que proposen és desplegar unilateralment la independència, i proposen iniciar un procés constituent donant per fet que Catalunya ja ha decidit que volem ser independents. És un procés constituent que deriva d'una DUI. Aquesta és la grandíssima diferència amb nosaltres; nosaltres respectem la democràcia *sempre*. I el que cal és que la ciutadania pugui decidir, tota la ciutadania de Catalunya, amb garanties, amb un referèndum reconegut, que pugui tenir conseqüències reals, què volem que sigui Catalunya, el que sigui, el que decideixi la gent. I això encara és una assignatura pendent.

Avui tenim un *déjà-vu*, tornen a abandonar la reivindicació del referèndum que encara no s'ha fet. Esperem que el cercle es torni a tancar i ens hi tornem a trobar. Nosaltres encara hi continuarem sent.

Respecte a les resolucions dels altres, ja els avanço que evidentment hi ha punts en què estem molt –molt– d'acord, del que es planteja en algunes resolucions, especialment en alguna dels Socialistes –com aturar el desplegament del 155, establir una mesa de diàleg o reclamar més suport a la Carta de Barcelona, per exemple. Però el format del Ple, i sobretot la situació política actual, ens obliga a votar les propostes en bloc; a això ens han portat, a que no hi pugui haver debat dels matisos, també això és conseqüència de la situació política actual.

I, per tant, ja els ho dic, votarem no a tot, perquè no coincidim amb les propostes unilaterals de Junts pel Sí i la CUP, però tampoc amb tots aquells que avui –amb tots aquells que avui– al Senat estan liquidant la nostra autonomia. (*Aplaudiments.*)

No vull acabar sense parlar-los també des del cor, perquè jo avui soc una persona indignada; indignada amb el Partit Popular i la seva nul·la voluntat de diàleg; indignada amb els qui avui han aplaudit al Senat anul·lar una autonomia; indignada amb els governants que no resolen problemes de la ciutadania, sinó que s'estan dedicant a generar-ne o a engrandir-los; indignada amb el desconcert, la incertesa, la improvisació i el surrealisme en què ens han convertit l'ambient polític i social al nostre país; indignada per la sensació que alguns –molt poquets, però alguns–, amb molt poder, han estat les darreres setmanes jugant una partida d'escacs, carregada de testosterona, on el tauler era Catalunya (*aplaudiments*) i els peons, la ciutadania; indignada amb els efectes que aquesta partida està tenint, i sobretot tindrà, en la vida quotidiana de la gent. I, com a sobiranista, també ho estic molt, d'indignada, perquè avui faciliten que el final del procés sigui perdre l'autonomia.

Quan un no pot guanyar l'important és no perdre, i més quan estem parlant de les nostres institucions i del nostre autogovern. Hi ha hagut massa partidisme i massa poca altura de mires o mirada de país, darrerament. I dol; dol molt. Dol com a ciutadana i dol com a diputada.

Acabo. Tothom sap que ens hem deixat la pell perquè aquesta situació es resolgués per la via del diàleg, salvant el nostre autogovern i permetent vies per avançar en la voluntat de tenir-ne més, que és la nostra, també. Però no s'ha aconseguit.

Avui les majories al Parlament i al Senat el que intenten és dinamitar tots els ponts que calen per al diàleg. Avui nosaltres el que els podem garantir és que el nostre pont segueix ferm, que tampoc flaquejarà en cap moment el nostre compromís amb la defensa de la democràcia i les institucions catalanes; però també que treballarem perquè la situació a partir d'ara no es traslladi a la gent, als centres de treball, a les associacions i entitats i als seus projectes, ni a l'ambient i la convivència als nostres pobles, ciutats i barris. Aquest és el nostre compromís avui amb la ciutadania de Catalunya.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Ribas. A continuació té la paraula el senyor Alejandro Fernández, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. En este día negro para nuestra democracia me permitirán que construya esta intervención en dos bloques distintos. El primero, para responder a la pregunta que todos nos formulamos: ¿cómo hemos podido llegar hasta aquí? Y la segunda: ¿qué haremos para solucionarlo?

El pasado martes el presidente Montilla volvía a hacer referencia en su comparecencia a las razones objetivas para la desafección catalana. Es un discurso respetable, bien intencionado, pero es profundamente falso. Se refería a la sentencia del Estatut. No debió ser tan traumática aquella sentencia cuando pocos meses después, y hasta setiembre de 2012, Convergència i Unió le estuvo votando al PP todo a favor en el Congreso, incluida la reforma laboral.

Suele hablarse también de la financiación. El propio presidente Montilla presentó de manera bienintencionada un modelo de financiación con Esquerra Republicana e Iniciativa en el año 2009. Lo anunciaron como el mejor de la historia, que debía tener vigencia para veinticinco años. Sus socios de Esquerra Republicana, haciendo gala de la legendaria lealtad que les caracteriza, no respetaron los veinticinco años, se quedaron en tres meses, que es lo que tardaron en decir que aquello era un robo.

La financiación, las infraestructuras, el Estatuto son debates, en sociedades modernas y en sociedades prósperas, que se pueden realizar, donde las posiciones son legítimas. Pero, no, ninguno de esos debates justifica intelectualmente la barbarie que se ha cometido aquí durante los últimos cinco años. Aquí lo que ha ocurrido es que durante cinco años han sacado ustedes a pasear la peor cara del nacionalismo identitario, aquella que apela a las bajas pasiones, al egoísmo, que deteriora de una manera extraordinaria sociedades hasta ese día prósperas.

Y aquí lo han hecho en torno a tres estrategias. La primera es que han convertido su proyecto separatista en un proyecto populista. Decía Giovanni Sartori –sabe que me gusta citarlo porque fue el gran enemigo del populismo– que para identificar un proyecto populista hay que identificar dos elementos: el relato del agravio y las soluciones utópicas. En ese sentido, su proyecto separatista es un populismo de libro. El relato del agravio es evidente: «España nos roba. España es de parásitos, de chupópteros». Lo han repetido hasta la saciedad. Las soluciones utópicas, el pensamiento mágico, evidentemente, también: «Las empresas no se irán, pelearán por venir. Ataemos los perros con longanizas. Comeremos helado de postre todas las noches.»

La realidad ha destrozado de manera dramática su relato de pensamiento mágico, pero nos ha permitido al menos una cosa: ahora sabemos cómo son ustedes. Están dispuestos a sacrificar una década de empleo, bienestar y crecimiento por puro fanatismo. Vergüenza, vergüenza, vergüenza. Es lo que les debería dar. (*Aplaudiments.*)

Dos: manipulación de los sentimientos de forma perversa y excluyente. Todos los sátrapas de la historia, todos –es una cosa bastante curiosa–, antes de mostrar su verdadera catadura moral suelen mostrarse ante la opinión pública como sentimentales y cursis. Es una cosa... Primero cogen una posición a las bravas, sin respetar la legalidad internacional o la legalidad nacional, y una vez asumen esa posición entonces empiezan a hablar de amor, paz y diálogo. Es una perversidad de terciopelo que hay que reconocer que es muy difícil de combatir dialécticamente. Es el diálogo del señor Puigdemont: «Asumo a las bravas la posición y luego *pido* diálogo para consolidar la posición, no para tirar hacia atrás, y lo hago a través de un chantaje envuelto en bellas palabras.»

Pero si hay un auténtico maestro en la perversidad de terciopelo –ahora no se va a ir de rositas–, es el señor Junqueras. Porque usted es corresponsable de todas las

tropelías antidemocráticas que se cometieron aquí los días 6 y 7 de septiembre, de destrozarse la economía catalana. ¿Y qué hacer el señor Junqueras cuando le toca asumir las consecuencias de sus actos? Se pone a llorar. Y qué bien llora. Se comporta como aquel hermano pequeño que te pellizca y justo antes de devolverle tú el pellizco se pone a llorar. Y llega tu madre y te riñe a ti, que qué le has hecho al niño. El niño que pellizca y llora es el señor Junqueras. (*Alguns aplaudiments.*)

Pues, bien, señor Junqueras, no nos tragamos sus lágrimas de cocodrilo. Sabemos que únicamente quieren manipular los sentimientos de la sociedad catalana. Y le añado más, porque esa actitud es especialmente deleznable: estamos dispuestos a aguantar sus interminables y monocordes peroratas; estamos dispuestos a aguantar su casi genética predisposición a la conspiración palaciega; estamos dispuestos a aguantar su cursilería aflautada, zigzagueante, culebreante; estamos dispuestos a aguantar eso y mucho más; pero, por el amor de Dios, no nos llore más –no nos llore más. A la vida adulta –a la vida adulta– y a la política se llega llorando de casa. No vuelva a manipular los sentimientos de los catalanes. Es indignante e inaceptable. Un poco de decencia, un poco de vergüenza. (*Aplaudiments.*)

Tres: finalmente, estigmatización, cosificación y exclusión del adversario político. Esta es la peor, la más peligrosa de todas. Miren, durante cinco años han elaborado ustedes la lista de supuestos fachas que no admite parangón en la historia de la humanidad. Al principio solo nos incluían a nosotros, pero es que ahora no se salva ni el apuntador: Jordi Évole, facha; Isabel Coixet, facha; Serrat, facha; Sardà, facha; Rabell, facha; Coscubiela, facha; Arrimadas, facha; Iceta, facha; Macron, facha; Merkel, facha; Juncker, facha; Theresa May, facha; Mas-Colell, ahora facha; Enric Juliana, facha; desde ayer, Santi Vila, facha. (*Remor de veus.*) Una pregunta, señor Puigdemont: ¿hay alguien en el planeta Tierra o la Vía Láctea, exceptuando ustedes y el señor Nicolás Maduro, que no sea facha? ¿Uno, al menos –uno, al menos? (*Aplaudiments.*) De hecho, usted ayer fue durante tres horas facha y *botifler*. ¿No le da vergüenza liderar un movimiento político que se basa en señalar y excluir a aquel que expresa la más mínima discrepancia? ¿No le da vergüenza? Porque a mí me la daría.

¿Cómo superaremos esto? Porque lo vamos a superar. Desde la doble reconciliación, me referiré después a ello, y con más España. Sí, más España, porque más España es más Cataluña, la Cataluña de la que nos hemos sentido orgullosos durante siglos.

Miren, les voy a explicar en un minuto y medio lo que es España, porque igual no lo saben, y entre otras cosas porque estamos hartos de que digan que España es caspa, que es cutre, que es «Españistán» o que es un país de parásitos, hartos. España... –España–, como nos recuerdan Hemingway, Orson Welles, Eliot, Harold Pinter, España, a través de su Siglo de Oro, completa la trilogía que con el pensamiento y tradición grecorromana constituyen lo más elevado de la historia universal. ¿Qué les parece? Eso es España. (*Alguns aplaudiments.*) De esa confluencia extraordinaria emanan, en las artes plásticas, Velázquez, Miró, Dalí, Picasso, Goya; en la ciencia, Monturiol, Isaac Peral, Severo Ochoa, Ramón y Cajal; en las letras, expresadas a través de nuestras cuatro maravillosas lenguas, Cervantes, Josep Pla, Ausiàs March, Lope de Vega, Rosalía de Castro; y de ese acervo cultural tan extraordinario que compartimos todos nace la España de hoy, una de las grandes democracias del mundo, un auténtico pilar de la Europa democrática, como les han recordado a ustedes *todos* los grandes líderes mundiales en los últimos días. No, amigo, no, España no es caspa, España es maravillosa. ¿Y sabe qué más? Precisamente porque los catalanes somos españoles lo es todavía mucho más. Eso es España, en un minuto y medio. (*Aplaudiments.*)

Pero España es alguna cosa más. España es reconciliación, lo ha sido siempre. Y la doble reconciliación de la que habla muy a menudo mi buen amigo y compañero Juan Milián, y ha escrito sobre ello, consiste en la reconciliación, primero, entre

todos los catalanes, aunque hoy, por desgracia, estemos tan divididos, y, después, la reconciliación de los catalanes con el resto de los españoles. No será sencillo. El daño que han infligido a la sociedad catalana y a la española es tremendo, pero lo vamos a conseguir y lo vamos a conseguir porque lo hemos hecho juntos en el pasado. No será sencillo, pero esa tarea –y lo quiero trasladar solemnemente como portavoz de nuestro grupo parlamentario y trasladarle el mensaje a la sociedad catalana y al resto de la sociedad española– los diputados del grupo popular vamos a consagrar nuestro esfuerzo, nuestra vocación, nuestra incansable energía, nuestra generosidad cuando las circunstancias lo exijan, porque no habrá tarea más hermosa y bella que tengamos que afrontar en nuestras vidas.

*Visca Catalunya y viva España. Muchas gracias.
(Aplaudiments.)*

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fernández. A continuació té la paraula el senyor Carles Riera, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. En primer lloc, en nom del nostre grup parlamentari volem dedicar aquesta intervenció, aquest moment històric i solemne als Jordis, en Jordi Sànchez i en Jordi Cuixart, que avui simbolitzen les que hem patit, pateixen i patiran la repressió de l'Estat espanyol. Jordis, això va per vosaltres i no ens aturarem fins tenir-vos a casa. *(Aplaudiments perllongats.)*

Avui, en aquest Parlament...

La presidenta

Un moment..., un moment, senyor Riera –un moment, senyor Riera. Estic segura que el públic que assisteix a l'acte mantindrà les formes. Ja saben que no es poden fer mostres públiques d'assentiment, d'aprovació ni de reprovació. Els ho comunico.

Gràcies.

Pot continuar, senyor Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Avui en aquest Parlament, representant de la sobirania del poble català, ens disposem a fer una passa històrica. Des de la legitimitat que ens atorga el referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre, en el qual la majoria dels vots van ser favorables a que Catalunya esdevingui un estat independent en forma de república. I aquest Parlament, d'acord amb la seva Llei de referèndum, no pot fer altra cosa que proclamar-la. Aquest és el mandat democràtic del nostre poble expressat a les urnes, i així ens pertoca assumir-lo.

Hem habilitat, ja, totes les eines democràtiques possibles per a referendar aquesta decisió: consulta, eleccions i referèndum. Si no se n'han pogut habilitar altres ha estat per la manca de voluntat política de l'Estat per a brindar-ne dintre del seu ordenament jurídic. Per tant, la pretensió de no executar el mandat popular perquè no ha estat legitimat per la legalitat de l'Estat significaria assumir les carències democràtiques de l'Estat espanyol com un condicionant insuperable de la nostra llibertat.

Avui, assumint plenament la nostra autotutela jurídica i política, ens constituïm en subjecte polític amb dret a l'autodeterminació i l'exercim sobiranament, apel·lant al dret internacional recollit en les declaracions, convencions i tractats en què les Nacions Unides reconeixen i avalen el dret col·lectiu de tots els pobles a la seva autodeterminació. Constatem que el marc jurídic i polític, estatutari i constitucional són avui un problema, ja que no ofereixen solucions democràtiques al conflicte polític entre els països catalans i l'Estat espanyol, i, en canvi, proposem i afirmem el nou marc republicà com a context d'ampliació de drets civils, socials i polítics que n'ofereix una solució democràtica en el concert internacional.

El que avui fem ve de lluny, ve d'una llarga història de lluita i de resistència. Des de la guerra dels Segadors de 1640 i des de la vaga de La Canadenca del 1919 fins a la República del 31 i la seva defensa davant del cop d'estat franquista, i des de la lluita per la democràcia que la va seguir fins al referèndum de l'1 d'octubre i la vaga general del 3 d'octubre, que ens han dut al pas que avui estem a punt de fer, passant per tantes i tantes lluites, per tal d'assolir drets socials, civils i polítics en front d'un estat gairebé sempre despòtic, i també d'unes oligarquies catalanes que sempre han optat per l'*statu quo*, fins i tot, en contra del propi poble.

Avui ens autodeterminem davant l'Estat espanyol i davant les elits catalanes que prefereixen la tirania espanyola abans que la llibertat i la democràcia a Catalunya. El Govern de la Generalitat va preveure un escenari que no s'ha produït, i que es basa en el diàleg i la negociació amb un estat espanyol més democràtic i amb una Unió Europea menys demofòbica i conservadora. Aquest escenari fins i tot va ser compartit per l'amplíssim marc democràtic que va representar el Pacte nacional pel referèndum. Les eines que hom havia previst per a gestionar la nova república en aquest context frustrat han restat depassades. Ara ens cal bastir un contrapoder popular i institucional i construir la república en un context de lluita i de resistència democràtiques i no violentes, i, tanmateix, amb radical determinació.

Ha arribat l'hora del poble, sense encara estructures d'estat, construint república des de baix, amb el procés constituent i amb la lluita social des dels ajuntaments, des de l'autoorganització, des del contrapoder popular català enfront del poder autoritari de l'Estat espanyol.

I per tot això demanem, avui, que el Parlament de Catalunya, assumint els resultats del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre i en compliment de la Llei de referèndum, votant aquestes propostes de resolució que proposem, declari que Catalunya esdevé un estat independent en forma de república. I instem el Govern de la Generalitat, així com els ajuntaments del nostre país, a que facin seu aquest mandat a tots els efectes establerts en la Llei de transitorietat nacional i fundacional de la república.

Des de la CUP - Crida Constituent creiem que la independència i que aquesta veritable revolució democràtica són avui el millor camí per avançar en els objectius de transformació social i política de la classe treballadora i de les classes populars en el camí de la construcció d'una societat lliure, feminista i socialista en el conjunt dels Països Catalans. És el millor camí també per honorar la dignitat i la memòria de les que ens han precedit en la lluita per la república i contra el feixisme als Països Catalans, a Espanya i arreu del món. És el millor camí per construir un nou país per a totes, per a tothom, sense exclusions; una república d'acollida, de refugi democràtic i social, amb una amplíssima i tendra abraçada per a tothom que espera i desitja un món millor. Per a tothom, sigui quina sigui la seva identitat i els seus orígens.

I aquest pas sàpiguen que el fem dempeus, amb el cap ben alt (*aplaudiments*), no de genolls ni com a súbdits, sinó com a persones lliures, sense por. O amb la por compartida amb tendresa i amb solidaritat, que esdevé determinació i coratge.

Avui iniciem la destitució del règim del 78 i de la monarquia borbònica a Catalunya, i proclamem la república catalana. Avui és un dia feliç. Visca la terra!

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. A continuació té la paraula el senyor Germà Gordó.

Germà Gordó i Aubarell

Gràcies, presidenta. President, vicepresident, diputades i diputats, conselleres i consellers..., com vostès saben, no tinc potestat per formular resolucions ni esmenes a aquestes, cosa que hauria fet si hagués pogut fer-ho. No sé si haurien prosperat, crec que no, veient el que va passar amb les esmenes que vaig formular sobre la Llei del referèndum.

Per tant, i atès que sols tinc dos minuts, breument: reiterar les mancances del procés iniciat amb les lleis del referèndum i de transitorietat; dubtes jurídics, feblesa tecnicojurídica i estreta majoria parlamentària.

És quelcom a considerar a l'hora d'emetre el vot, i ho considerem. Però emetrem el vot també tenint en compte el vot dipositat per la majoria dels tres milions de persones que es van mobilitzar el dia 1 d'octubre; tenint en compte les nostres mares, les nostres germanes i les nostres filles, que foren colpejades sols pel fet de voler votar; tenint en compte l'atac a les llibertats i a les institucions catalanes que significa l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola, i tenint en compte la situació de presó de dos líders socials del nostre país clarament pacifistes com són en Jordi Sánchez i en Jordi Cuixart.

El vot que emetrem avui no és un punt i a part, és un punt i seguit –ho sabem tots. Res s'acaba aquí, i, sobretot, no s'acaba –no es pot acabar– el diàleg per aconseguir el millor projecte i al més ampli possible per al nostre país.

No volem perdre de vista, no ho perdrem, i això val tant per a Catalunya com per a l'Estat espanyol, que el millor indicador de la qualitat democràtica d'un país és el tracte que dona a les seues minories.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gordó. A continuació té la paraula la senyora Marta Rovira, en representació del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, en aquest debat, que va començar ahir i que culmina ara, s'ha parlat de moltes coses; s'ha parlat de com s'entén el diàleg. Nosaltres, el diàleg..., i crec que ningú pot negar que Catalunya sempre ha ofert vies de diàleg; de fet, l'ha practicat, el diàleg. Però ha volgut practicar sempre un diàleg obert, un diàleg sincer, un diàleg honest, un diàleg que no significués renúncies de la gran majoria de ciutadans d'aquest país. I aquest diàleg ha donat fruit moltes vegades: molts pactes polítics, moltíssims, fins a dia d'avui; ha donat fruit fins i tot a un procés estatutari. Un diàleg honest, un diàleg sincer, un diàleg obert, un diàleg en termes d'igualtat, un diàleg que respectava la democràcia. Ha donat fruits. Sempre ha donat fruits positius, però han durat molt poc. Han durat molt poc perquè massa vegades, massa sovint, aquest diàleg ha culminat en acords; aquests acords mai s'han acabat de complir, mai, mai s'han acabat de respectar. Aquests acords provinents del diàleg massa vegades han estat menystinguts i burlats. Moltes vegades aquest diàleg, que ha culminat en referèndums, ha estat fins i tot dilapidat i liquidat per institucions judicials.

Aquest és el diàleg que se'ns torna a oferir a dia d'avui: un diàleg que neix viciat; un diàleg que neix menystenint una majoria democràtica al nostre país; un diàleg que obliga a un sotmetiment: «Veni a dialogar al Congrés dels Diputats»; un diàleg que no és d'igual a igual, que no és de tu a tu, que no respecta majories democràtiques obtingudes a les urnes. I aquest diàleg cada vegada és més viciat, ara, quan precisament en aquest moment hi ha una majoria democràtica i legal a favor de la independència. El diàleg és tan viciat que és inexistent, perquè per sobre d'aquest diàleg hi ha la unitat d'Espanya –sempre està per sobre d'aquest diàleg. És un diàleg que obliga a renúncies, és un diàleg que implica sotmetiment. De fet, la unitat d'Espanya avui és una opció política que és excusa per a tot: per negar la democràcia, per intervenir el Parlament, per cessar el Govern.

En canvi, els independentistes tenim una actitud molt diferent. Nosaltres la independència no la volem imposar a ningú; l'hem sotmès sempre a les urnes i a la democràcia; ens hem presentat a unes eleccions legals i democràtiques, i hem obtingut un mandat. *(Aplaudiments.)* Els independentistes hem sotmès la nostra opció

política a les urnes –27 de setembre–, i vam guanyar. (*Remor de veus.*) I tenim un acord polític majoritari, majoritari a la cambra...

La presidenta

Silenci, si us plau.

Marta Rovira i Vergés

...per ser implementat. I la vam tornar a sotmetre a les urnes el passat 1 d'octubre. Aquest és el nostre diàleg, aquest és el nostre concepte de democràcia: la democràcia sempre ha de ser exercida pels ciutadans. Mai la nostra opció política, mai, ha d'estar per sobre de la mateixa democràcia o del mateix diàleg, com passa en aquests moments amb la unitat de l'Estat espanyol, és a dir, les propostes que ens arriben de diàleg per part dels unionistes.

Miri, ahir deien: «En aquesta legislatura no s'ha parlat més que del monotema.» No; s'ha parlat de moltes coses i s'han aprovat molts projectes que són absolutament necessaris i imprescindibles per al nostre país. I aquests projectes sempre han estat bloquejats políticament per una majoria que no està en aquesta cambra, sinó que està al Govern, al Congrés dels Diputats i al Senat; una majoria política que ens bloqueja i que ens suspèn els progressos socials que s'acorden en aquesta cambra. Cada progrés social és bloquejat políticament per una majoria que no representa els ciutadans d'aquest país, tots. (*Aplaudiments.*)

Mirin, ahir ningú va parlar del que estan alertant els experts; els experts estan alertant que puja una altra vegada la factura de la llum i que s'acosta l'hivern. I és una alerta que aquí hauríem d'estar debatent (*remor de veus*), que vostès haurien de plantejar. Perquè aquest Parlament ha aprovat lluitar contra la pobresa energètica; aquest Parlament ha treballat per pagar una factura de la llum justa, perquè els empresaris tinguin competitivitat, perquè no es doni la situació que en els últims sis anys els empresaris d'aquest país hagin vist incrementat en un 40 per cent la factura de la llum. Això –això–, perquè no es doni..., saben com ho hem de fer per sortir d'aquest bloqueig polític? Doncs, ens veiem obligats a construir el nostre propi país, el nostre propi estat, que defugui d'aquest Estat oligopolístic que obliga ciutadans i empresaris a pagar una de les factures de la llum més cares del món. Per això estem avui aquí –per això estem avui aquí. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

La presidenta

Silenci, si us plau.

Marta Rovira i Vergés

Per això. (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Silenci!

Marta Rovira i Vergés

I saben què va passar amb aquests instruments que permeten treballar contra la pobresa energètica que vam aprovar amb una majoria política progressista en aquest Parlament? Que vostès la van bloquejar al Congrés espanyol, la van bloquejar a l'Estat, com sempre fan –com sempre fan.

I avui passen..., avui fan una altra cosa: passen del bloqueig polític posterior utilitzant el Tribunal Constitucional, la fiscalia i els tribunals, passen d'aquest bloqueig polític que han exercit, a la intervenció clarament directa, a una aberració –absolutament– democràtica, a la intervenció d'aquest Parlament i al cessament de les institucions elegides democràticament.

Ara ja el bloqueig polític no els serveix, ara ja diuen: «Senzillament, el que volem esborrar és tota una part de la cambra, i ja decidirem nosaltres per tots els ciutadans.» Ja no cal que vagin al Congrés espanyol a bloquejar aquesta majoria política. Ja no cal que vagin més al Tribunal Constitucional. Vostès avui el que fan directa-

ment és intervenir les institucions democràtiques del nostre país. I, si això s'aprova, ens n'anem quaranta anys abans. I ho hem de tenir molt present. Per això avui fem el pas que fem.

Mirin, nosaltres –nosaltres– només hem volgut votar. I hem volgut que tothom votés, absolutament tothom. Senyora Granados, perquè voti tot el país. I això ho demana un 80 per cent del nostre país. Hem posat les urnes per a tothom –per a tothom–, i tothom ha tingut l'oportunitat d'expressar a les urnes el que pensava.

Fins i tot ahir vostès..., a vostès els devia fer vergonya venir aquí a parlar del 155, perquè utilitzen..., han actuat com sempre actuen; han actuat com sempre actuen fent veure que a Madrid els seus partits i els seus companys..., fent veure que a Madrid els seus partits i els seus companys no tenen res a veure amb Catalunya. Vostès venen aquí, fan uns discursos molt amables, però mentrestant allí Ciutadans, el PSOE i el PP estan aprovant el que aproven. I, com que els fa tanta vergonya, vostès ahir no en van parlar, d'aquest article 155, no en van parlar; com sempre: vostès aquí donen una cara i després bloquegen políticament els avenços que aprova aquest Parlament.

Podem parlar de Llaveneres, senyora Arrimadas. He fet una trucada a Llaveneres, i els he dit que hi ha altres maneres de demostrar la discrepància política, certament, sí. De la mateixa manera que jo he fet aquesta trucada, jo li demanaria que vostè també en fes. *(Remor de veus.)*

Miri, des de fa dos anys...

La presidenta

Si us plau; silenci, si us plau.

Marta Rovira i Vergés

...des de fa dos anys, alguns diputats que tenim majoria a aquest Parlament també estem intentant tirar democràticament les iniciatives que representem, que ens han donat i ens han fet demanar els ciutadans d'aquest país, però no podem; no podem per un bloqueig constant de l'oposició, que quan se'ls acaben els instruments típics de bloqueig parlamentari el que fan, des de fa dos mesos, és una indignitat: milers de persones investigades, set-cents alcaldes investigats, la Mesa i el Govern querellats i requerits, més de mil ferits per la policia espanyola l'1 d'octubre, alts càrrecs i servidors públics detinguts i imputats, escorcolls a domicilis particulars, a empreses i a despatxos professionals sense garanties, citacions de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional per declarar, una campanya electoral prohibida, requisita de cartells, clausura de cent quaranta llocs webs i assetjament a les xarxes socials, amenaces polítiques constants –d'afusellaments, d'illegalitzacions, de suspensió de les institucions, de presó per als càrrecs polítics–, seguiments de la policia...

Si us plau, senyora Arrimadas –senyora Arrimadas–, demani a la policia de país que no ens segueixin més. No volem que ens segueixin; volem –volem, volem– exercir els nostres drets. *(Aplaudiments.)* No vull que em facin fotografies quan surto de casa per acompanyar la meua filla a l'escola. No vull que em segueixin pel carrer. Vull poder exercir els meus drets d'acord amb el que jo penso. *(Remor de veus i forts aplaudiments.)*

La presidenta

Silenci, si us plau.

Marta Rovira i Vergés

Jo... *(Remor de veus.)*

La presidenta

Silenci, si us plau. Silenci.

Marta Rovira i Vergés

...jo he demanat a tots els regidors i als alcaldes d'Esquerra Republicana...

La presidenta

Senyor De Páramo... Senyora Rovira, si us plau. Senyor De Páramo, si us plau. (*Remor de veus.*) Senyor De Páramo, vostès ja han parlat, ja han exercit el seu dret parlamentari; ara l'exerceix un altre grup. Si us plau, respectin-ho.

Senyora Rovira, pot continuar.

Marta Rovira i Vergés

Jo d'això sí que en dic persecució política pel que penso. I li demano que també faci el que jo he fet: demanar als alcaldes i regidors d'Esquerra Republicana, i compartir-ho amb la resta de partits polítics democràtics, que no cal que declarem persones no grates.

Acabo. Recordeu-ho sempre –sempre–: davant de tot això, avui aquí hi som per complir el mandat de l'1 d'octubre. El dia 1 d'octubre no només vam guanyar un referèndum d'autodeterminació, també vam protegir els drets d'expressió, de reunió, d'informació i el dret al pluralisme polític; això és, els drets bàsics d'una democràcia. I vam guanyar el dret que les institucions del nostre país estiguin a l'alçada d'aquesta dignitat, de tanta dignitat.

La sobirania és ja del poble, com sempre hauria d'haver estat. I és la nostra feina, dels representants legítims aquí units, encarnar aquesta sobirania a les institucions, fortes i flexibles a la vegada, que protegeixin els drets i aprofundeixin en totes i cadascuna de les llibertats de tothom. Els drets que es van fer reals l'1 d'octubre ara s'han de fer llei, s'han de fer estat de dret, s'han de convertir en una conversa democràtica, s'han de convertir en consensos i en garanties. Els ciutadans de Catalunya ens van garantir el país, i ara és feina nostra garantir-los aquest estat, aquesta societat, aquesta convivència plural i pacífica, perquè Catalunya ja no es pot governar sense el permís dels seus ciutadans i avui comencem un nou camí que només pot fer-se des d'aquesta fortalesa retrobada.

Els milers de perspectives que formen el nostre país, que són moltes i molt plurals, han de retrobar-se en aquesta determinació per construir un país millor del que som, i a cada passa que vingui és des d'aquesta determinació compartida que hem de poder avançar.

Venen temps difícils, no cal que ens enganyem, venen moments de tensió, però no tenim alternativa, no la tenim. La incapacitat de l'Estat per adaptar-se a les demandes socials de Catalunya, a la voluntat de tenir una conversa adulta, civilitzada, és també la incapacitat d'adaptar-se als temps que vivim, que són i han de ser temps de pau i democràcia. No serà fàcil, no serà gratuït, i ho sabem; no serà d'un dia per un altre. Ens cal el talent de tot el país, ens cal tota la cultura pacífica que hem fet viva aquests anys, tota. Però sabem que tenim el talent, sabem que tenim la determinació, sabem que tenim societat civil i civilitat en aquesta societat, sabem que tenim una xarxa de complicitats, solidaritats i cooperació. Ens caldrà tot això.

I també ens cal parlar clar i aprendre les responsabilitats que ser un estat també comporta. I sabem que hi ha a Catalunya molta gent que no vol la independència, ho sabem, o que no veu clara aquesta estratègia, també ho sabem. I és essencial que les seves veus siguin escoltades, que siguin incorporades a la bastida principal del país, en el procés constituent. El pluralisme no és només un fet innegable, és també una part essencial i necessària del progrés, de tot progrés. Per això ens cal una cultura democràtica molt més robusta, ens cal molt una cultura democràtica molt més madura, més exigent, i ens cal crear les condicions perquè la conversa i el debat, el debat del procés constituent, sigui sense límits, sigui sense subordinacions, sigui possible.

Avui, malauradament, aquest debat no ho és. Avui les opinions, les preferències, les ambicions són coartades, són amenaçades des de l'Estat. Ens és imperatiu construir aquesta societat, una societat on això no passi, on no...

La presidenta

Senyora Rovira...

Marta Rovira i Vergés

...-ja acabo, senyora presidenta-, no ara, sinó mai passi el que està passant.

Construir un estat, com ens proposem fer, significa que el poder de l'Estat no pot estar mai sobre el poder de la gent, com està passant, ni dels consensos, ni de les discrepàncies, ni de la convivència. Ens és urgent crear un espai lliure de repressió i de por per tal de prendre les decisions que vulguem prendre sobre el futur del nostre país, i això es diu i només es pot dir «procés constituent cap a la república catalana».

Acabo. Recordeu –recordeu... (*Remor de veus.*) Sí, però també m'han interromput unes quantes vegades. Recordeu: hem assistit a la primera fila d'un espectacle únic, una revolució cultural. Hem perdut la por. Un home, una dona que només té por és un ninot en mans del poder, però una dona o home que coneix els riscos i se'n fa responsable...

La presidenta

Senyora Rovira, ha exhaurit el temps.

Marta Rovira i Vergés

...és un home lliure.

Avui fundem un nou país sobre aquests principis i sobre aquesta dignitat. Fem-ho. (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyora Arrimadas, per què em demana la paraula?

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta, por una cuestión de orden.

La presidenta

Digui, senyora presidenta. (*Veus de fons.*)

Inés Arrimadas García

Debido a la gravedad de lo que se va a producir...

La presidenta

Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Presidenta, gracias. De momento no, pero (*aplaudiments*) todo llegará –todo llegará. Pronto, pronto.

Debido a la gravedad de lo que se va a producir en esta cámara y debido a que el presidente de la Generalitat, hoy ha vuelto a no dar la cara y a no querer dialogar con los presidentes de los grupos de la oposición, como líder de la oposición, como representante de 740.000 catalanes, le pido por favor..., que igual que ha sido flexible –y lo entiendo– con los tiempos de los intervinientes, le pido un breve período de tiempo para poder posicionarnos, al menos, los presidentes de los grupos parlamentarios. Ya que el presidente de la Generalitat no ha querido dar la cara, no ha querido dialogar y no ha querido abrir turno. (*Alguns aplaudiments. Remor de veus. Pausa.*)

La presidenta

Senyora Arrimadas, el debat està taxat i són deu minuts per grup i he sigut..., no he mirat el temps amb cap grup; amb el seu tampoc –amb el seu tampoc. (*Veus de fons.*) Ara, si vol, sí que li puc donar tres minuts per al·lusions, perquè..., perquè a vostè se l'ha alludit. Això sí que l'hi puc donar.

Inés Arrimadas García

Jo... –seguimos en la cuestión de orden–, permítame, de verdad, que me oponga a que usted no sea capaz de dar un turno de palabra a los presidentes de los grupos parlamentarios en un momento en que van a declarar ustedes la independencia! Por favor...

La presidenta

Senyora Arrimadas, és al Reglament, està taxat. (*Forta remor de veus. Aplaudiments.*)

Inés Arrimadas García

(*Veus de fons.*) Espera. Senyora presidenta...

La presidenta

Senyor Castel, tranquil·litzi's, eh?, tranquil·litzi's, que no volem que li doni a ningú cap atac de cor.

Inés Arrimadas García

Señora presidenta, en un momento en el que van ustedes a dinamitar el Estatuto de autonomía de Cataluña, la Constitución española y los principios fundacionales de la Unión Europea, como es el imperio de la ley (*remor de veus*), permítame usted que dude de su interpretación del Reglamento, señora presidenta. (*Alguns aplaudiments.*) Lo lamento.

La presidenta

Em sembla..., pot dubtar el que vulgui, senyora Arrimadas, però, l'hi repeteixo, si vol té tres minuts per al·lusions, perquè a vostè l'han alludit. I res més, perquè no ho permet, el debat està taxat.

Inés Arrimadas García

¿Puedo hacer mi intervención desde la tribuna?

La presidenta

Tres minuts, senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. (*Remor de veus i aplaudiments.*) «Exagerados, anti-catalanes, fachas, agoreros», eso es lo que nos han llamado muchas personas de las que están hoy aquí sentadas, durante años, por decir que lo que está pasando hoy iba a pasar en Cataluña, desde hace mucho tiempo. (*Aplaudiments.*)

El nacionalismo solo puede llegar a un sitio, que es al «cuanto peor, mejor», que es al choque entre catalanes, porque la señora Rovira –la señora Rovira que me ha aludido en su discurso– ha hecho referencia a situaciones que lamentablemente estamos sufriendo en Cataluña por el choque social que ustedes han provocado. Con su política de choque, no solo institucional, no solo político, sino social, que es el que ustedes han llevado a Cataluña. Han tenido muchas oportunidades de pararlo y de evitarlo, pero no han querido. Y yo le digo una cosa, señora Rovira, yo no sé si entiende usted muy bien lo que es la separación de poderes, lo que es una líder de la oposición o el jefe de la policía o los jueces. ¿Pero usted me está comparando el hacer una llamada a sus concejales de Llavanes con el que yo llame al juez de instrucción del tribunal número 13 de Cataluña? ¿O al jefe de la policía? ¿Pero usted sabe de qué se trata la democracia?

Con su intervención, nos acaba de demostrar que no tiene ningún respeto, por no decir conocimiento, de lo que es el funcionamiento de una democracia. ¿Que yo tenga que llamar a la policía o a los jueces para que saquen a alguien de la cárcel? ¿Pero de verdad me acaba de pedir usted eso, como líder de la oposición de Cataluña? (*Aplaudiments.*) ¿Pero usted entiende lo que está diciendo? Lo que están produciendo ustedes es un choque sin precedentes, es un insulto a la sangre, el sudor y

lágrimas de muchos abuelos y padres nuestros que lucharon por tener democracia, que lucharon por reconciliar a los ciudadanos.

Por cierto, es un insulto a los represaliados del franquismo, cuyos exponentes máximos han dicho, en estos últimos días, que es una auténtica aberración comparar la democracia española con el régimen franquista; es una aberración. Y le digo más, ¿sabe quién no considera que los presos, los señores Cuixart y Jordi Sànchez, sean presos políticos? Sus propios abogados en el escrito de alegación que han presentado a la juez que, en treinta y seis páginas, no han dicho que eran presos políticos; no han dicho que eran presos políticos. Esta situación es lamentable y nos estamos haciendo mucho daño entre nosotros, mucho. Pero desde luego, aquí hay partidos que intentan pararlo y que intentan poner convivencia en la sociedad y ustedes quieren separarnos entre nosotros. No van a conseguir que esto se lleve a cabo, quiero que lo entiendan, no sé si alguien tiene alguna esperanza de que realmente Cataluña va a ser un estado independiente, sé que no, porque siguen ustedes en la ficción.

Pero lo que acaban de cometer es el mayor error de la democracia de Cataluña. Es un ataque, no solo a nuestras instituciones o nuestro Estatuto, a la democracia española. Es un ataque a la Unión Europea, a los valores fundacionales de la Unión Europea. Por eso no tiene usted ningún apoyo, señor Puigdemont, por eso no tiene ni uno, y verá usted, después de esta sesión, los apoyos que llegan de Europa.

Y por último y para acabar, señora presidenta, vamos a salir de esta y quiero dirigirme a los catalanes que están viendo con absoluta estupefacción lo que están ustedes haciendo. Salgan a votar en masa en las próximas elecciones para recuperar nuestra convivencia, nuestras instituciones, el sentido común y el futuro de nuestros hijos.

Muchas gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

(*Veus de fons.*) El debat està taxat, d'acord amb l'article 152 del Reglament del Parlament. Es coneix la seqüència, li he donat tres minuts, d'acord amb l'article 85, per allusions, perquè a vostè se l'ha alludit, però el debat està taxat i això ho saben tots, ho saben tots abans de fer-lo. Per tant, crec que no es pot dir..., ho sento, eh? Senyor Iceta, per què em demana la paraula?

Miquel Iceta i Llorens

Presidenta, té vostè raó, hi ha una seqüència del debat acordada en Junta de Portaveus i, per tant, no penso discutir la seva autoritat, però crec que el dia que es declara la independència en el Parlament de Catalunya, valdria potser la pena que els grups parlamentaris, els presidents dels grups, per un temps molt breu, poguessin prendre la paraula, però ho deixo a la seva discreció.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Iceta, els grups ho han fet, han parlat tots i tots amb el temps..., he estat... No, no he mirat el temps, tothom ha parlat el temps que ha volgut, tothom. Senyor García Albiol, per què em demana la paraula?

Xavier García Albiol

Sí; gràcies, senyora presidenta. Jo no insistiré en els arguments a què vostè es refereix, perquè és cert, però també li demanaria que, igual que en altres ocasions, i normalment per afavorir aquesta part del saló de plens (*l'orador assenyala el sector esquerre de l'hemicicle*), el Reglament, ha estat capaç d'interpretar-lo, degut a que avui ens trobem davant d'un ple de la transcendència del que aquí s'està plantejant, sí que creiem que seria un fet remarcable que els presidents dels grups ens poguéssim expressar..., com a últim missatge al conjunt de la cambra i a la població catalana.

Tinguin clara una cosa –que al final jo no sé si ens donarà la paraula o no, senyora Forcadell–, si aquí es produeix la votació... (*Remor de veus.*) Finalitzo: si aquí es produeix la votació de les resolucions de Junts pel Sí i la CUP, el Grup del Partit Popular abandonarà aquest hemicicle, perquè no participarem d'un cop a l'estat democràtic, que posa en risc la democràcia i la convivència de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Escolti, senyor... A veure, procedirem a la votació, perquè vostès sabien perfectament que avui es votaven propostes de resolució; haurien pogut demanar a la Junta de Portaveus fer-ho d'una altra manera, s'hauria pogut acordar. No s'ha fet. Per tant, ara procedirem a la votació. (*Veus de fons.*) No hi ha precedents, per tant, a continuació... (*Remor de veus.*)

Acabat el debat, procedirem a la votació de les propostes de resolució presentades pels diferents grups parlamentaris segons l'ordre d'entrada al Registre General del Parlament, d'acord amb l'article 152.2.

Començarem, en primer lloc, amb les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Atès que no hi ha cap petició de votació separada, votarem conjuntament les tres propostes de resolució. Votem les tres propostes, conjuntament, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans han estat rebutjades per 52 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Socialista.

Atès que s'ha demanat la votació separada de la proposta de resolució número 3, votarem en primer lloc les propostes de resolució 1 i 2, conjuntament, i després votarem la 3.

Comença la votació, 1 i 2.

(*Remor de veus.*) Tinc..., perdoneu, un problema tècnic. (*Pausa.*)

Les propostes de resolució 1 i 2, presentades pel Grup Parlamentari Socialista, han estat rebutjades per 16 vots a favor, 119 en contra i cap abstenció.

No podem continuar la votació perquè s'ha quedat la pantalla en blanc. (*Forta remor de veus. Pausa.*)

Moltes gràcies, tot controlat –tot controlat.

Passem a votar la proposta de resolució número 3, del Grup Parlamentari Socialista, comença la votació.

La proposta de resolució número 3 ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció.

A continuació..., votarem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. També votarem les tres propostes conjuntament.

Comença la votació.

Les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya han estat rebutjades per 52 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció.

Votarem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Atès que també s'ha demanat la votació separada de la proposta de resolució número 3, en primer lloc votarem les propostes 1 i 2 conjuntament.

Comença la votació.

Les propostes 1 i 2 han estat rebutjades per 11 vots a favor, 123 en contra i 1 abstenció.

A continuació votarem la proposta número 3.

Comença la votació.

La proposta número 3 ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 107 en contra i 1 abstenció.

Un moment. *(Veus de fons.)* Els comunico que, com ja saben, l'aprovació d'aquesta proposta de resolució que es votarà a continuació, segons l'avertiment que ens han fet el secretari general i el lletrat major, pot estar afectada per les interlocutòries del Tribunal Constitucional. Els faig aquest avertiment abans de procedir a la votació.

(Roger Torrent i Ramió demana per parlar.) Digui'm, senyor Torrent.

(Els diputats del Grup Parlamentari de Ciutadans i del Grup Parlamentari Socialista abandonen el Saló de Sessions. Remor de veus i crits de: «Visca Catalunya! Visca Espanya!»)

Senyor Torrent, per què em demana la paraula?

Roger Torrent i Ramió

Sí, presidenta, per una qüestió d'ordre i per intentar tornar a la normalitat d'aquest Ple. *(Pausa.)*

Atenent-nos a l'article 97 del Reglament, el que regula les votacions especials, el nostre grup voldria demanar, atesa la transcendència de les propostes de resolució que es votaran tot seguit, que, especialment la primera, la primera presentada per Junts pel Sí i la CUP, pugui ser votada per crida i en urna.

I, en la mesura que això fos possible, proposem que es pugui debatre en el Ple, en la mesura que això fos possible –deia–, que es pugui intercanviar l'ordre de votacions, per fer-ho més fàcil. I, per tant, que la primera proposta de resolució de Junts pel Sí i la CUP pugui ser votada la darrera i primer sigui votada la segona amb normalitat. És a dir, aquesta proposta fa..., de votació per crida i en urna, fa referència a la proposta de resolució número 1 de Junts pel Sí i la CUP, que, en tot cas, hauria de ser votada la darrera.

Gràcies.

La presidenta

Haurem de sotmetre a votació aquesta proposta que ha fet, senyor Torrent. *(Veus de fons.)* Sí, sí..., senyor Rodríguez..., sí, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Per exposar la nostra posició amb relació a la petició, valenta petició, que acaba de formular el portaveu del grup de Junts pel Sí. En el sentit de que l'acte de votació és únic i la votació de les propostes de resolució ha començat, i el que no es pot fer és canviar el sistema de votació de les propostes de resolució enmig de la votació. *(Alguns aplaudiments.)* I, per tant, és absolutament improcedent –és absolutament improcedent– plantejar un canvi del sistema de votació a aquestes alçades.

Si tenien por de les responsabilitats que poden assumir amb l'exercici del vot, ho havien d'haver previst amb anterioritat. *(Algú diu: «Bravo!» Alguns aplaudiments.)*

La presidenta

Senyor Coscubiela, per què em demana la paraula?

Joan Coscubiela Conesa

Per fixar la posició amb relació a aquesta petició.

La presidenta

Per fixar la posició ve al faristol, senyor Coscubiela?

Joan Coscubiela Conesa

Sí, sí...

La presidenta

Digui.

Joan Coscubiela Conesa

Abans, fa un moment, la senyora Inés Arrimadas ha tingut aquest tractament; però, a més, ho diu el Reglament.

La presidenta

A vostè no l'han alludit, senyor Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Però és una qüestió d'ordre.

La presidenta

Vostè no pot... –no pot–, no pot utilitzar l'article 85. Faci... –faci, faci.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies. Crec, senyora Rovira, que la senyora presidenta té suficients facultats com perquè vostè no li vagi indicant constantment el que ha de fer.

Gràcies, senyora presidenta. Miri, el vot secret està previst en aquest Reglament, en un Reglament que vostès van dinamitar el dia 6 i 7 de setembre. Però avui, en una situació que alguns de vostès consideren èpica i altres considerem catastròfica, per les conseqüències que en termes de pèrdua d'autogovern, empetitiment del país i de riscos per a la cohesió social pot provocar, avui –avui– no és possible que la gent no assumeixi la seva responsabilitat. Crec que ningú té el dret a assumir la seva responsabilitat amagat en el vot secret.

La decisió que s'està a punt de prendre i d'adoptar tindrà unes conseqüències que obliga que tothom doni la cara davant dels seus conciutadans. No és de rebut... (*veus de fons*), no és de rebut que una decisió com aquesta, que es basa en un suposat referèndum que no es va fer, perquè el que es va fer va ser una mobilització, un referèndum que no té un mandat, que no és ni legal ni legítim; un mandat que vostès amplien, a més, avui aquí...

La presidenta

Senyor Coscubiela, em sembla que ja..., eh?, que ja n'hi ha prou.

Joan Coscubiela Conesa

Acabo..., acabo, senyora presidenta.

La presidenta

D'acord.

Joan Coscubiela Conesa

No he esgotat els tres minuts que diu el Reglament que tinc.

La presidenta

Sí, però a vostè no l'han alludit; a la senyora Arrimadas, sí.

Joan Coscubiela Conesa

Estic fixant posició, senyora presidenta. Si us plau, per un moment, estem discutint el tema de la independència de Catalunya. Si vostè no pot tenir la flexibilitat de deixar-me acabar, potser que acabem tots, vostè la primera, disculpi'm. Puc continuar?

La presidenta

Trenta segons.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Ja sé que no li agrada el que està escoltant, però jo tinc la responsabilitat de dir-ho. Avui no és de rebut que, davant d'aquesta situació, vostès pretenguin amagar-se darrere del vot secret. Vostès han de donar la cara davant dels ciutadans de Catalunya, perquè la decisió que vostès prendran avui tindrà

conseqüències sobre milions de ciutadans, i crec que els ciutadans de Catalunya tenen dret a saber exactament què és el que vota cadascú.

Per últim, disculpeu, eh?, no és de rebut –no és de rebut–, amic Albert Botran, que ahir denunciéssis la foscor dels despatxos i avui apostis per la foscor del vot secret. No és d'estranyar, fins i tot estem acostumats a sentir a Zaratrusta en aquest Parlament: «bons catalans i mals catalans, bons demòcrates i mals demòcrates». Avui hem escoltat que hi han foscors dolentes i foscors bones. Ho sento, però així no construïm país, així només l'enfonseu.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. Bé. Per la petició que m'ha fet, senyor Torrent, és necessari que la facin dos grups o una cinquena part dels diputats. Es vota perquè el Ple és sobirà, i, per tant, ho votarem. *(Veus de fons.)* Sí..., sí, sí.

(Anna Gabriel i Sabaté demana per parlar.) Senyora Gabriel... *(Veus de fons i alguns aplaudiments.)* Em diuen: «L'article 97 per majoria...» *(Veus de fons.)* Sí, l'article 71 del Reglament ho diu, que el Ple és sobirà. *(Forta remor de veus.)*

Senyora Gabriel, per...? *(Remor de veus.)* És..., l'article 71 diu que el Ple és sobirà i, d'acord amb l'article 77, si es decideix... *(Remor de veus.)* Senyora Gabriel, per què em demana la paraula?

Anna Gabriel i Sabaté

Per explicar el sentit de vot de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Sabeu –i per a qui no ho sàpiga avui serà l'ocasió– que la nostra cultura política queda molt lluny de les votacions secretes. De fet, no les ha exercit mai, no les hem sol·licitat mai i en els consistoris dels ajuntaments, que és on tenim la nostra trajectòria principal, no formen part tampoc ni tan sols de les sessions d'investidura dels alcaldes i alcaldesses.

Avui, per això, hi ha un grup parlamentari que ens ha sol·licitat si els donaríem suport en aquest vot secret i nosaltres ho farem i volem explicar i necessitem explicar perquè ho farem. I ho farem per cultura política antirepressiva, no de teoria, sinó de pràctica. Fa molts anys que hem de treballar en matèria antirepressiva, fa molts anys que sabem què són les detencions, els escorcolls, les tortures i les presons. I avui hi ha dos homes a la presó, dels que avançaven, i avui hi ha amenaces de querrelles penals de més de trenta anys de presó de persones dignes i honestes.

La presidenta

Senyora Gabriel, no és explicació de vot –no és explicació de vot.

Anna Gabriel i Sabaté

I, davant d'això, no podem fer altra cosa que sostenir una via de votació que queda lluny de la nostra cultura política.

La presidenta

...doncs, per tant...

Anna Gabriel i Sabaté

Però avui, per l'excepcionalitat, necessitem donar-hi suport.

La presidenta

Per tant... *(alguns aplaudiments)*, votarem si es fa votació secreta o no. *(Veus de fons.)* Ha demanat..., dos grups han demanat votació secreta, per tant, procedirem a la votació de votació secreta.

(Xavier García Albiol demana per parlar.) Senyor García Albiol, ja l'ha demanat abans. El senyor Santi Rodríguez ha parlat. Digui. Vostè també ha parlat.

Xavier García Albiol

Senyora presidenta, anem a veure una cosa. Estem enmig d'una votació. Aquesta votació no és diferent ni té res a veure amb les dues o tres que s'han produït anteriorment; per tant, el criteri ha de ser un criteri únic.

I jo no entenc com vostès volen proclamar la independència si no tenen nassos de donar la cara a l'hora de votar. (*Remor de veus i aplaudiments.*) Quina independència proclamaran, si no tenen nassos? Si li tenen por...

La presidenta

Senyor...

Xavier García Albiol

...li tenen por..., le tienen miedo...

La presidenta

Senyor García Albiol...

Xavier García Albiol

...a la legalidad española, ¿qué independencia van a proclamar?

La presidenta

Senyor García Albiol...

Xavier García Albiol

Si se esconden como unos cobardes. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyor García Albiol, procedirem a la votació perquè és legítima.

Per tant, procedirem a la votació.

Votem si aquesta votació es fa de manera secreta.

Comença la votació.

(*Els diputats del Grup Parlamentari Popular abandonen el Saló de Sessions.*)

La votació secreta ha quedat aprovada per 73 vots a favor, 8 en contra i cap abstenció.

Per tant, ara, haurem d'anar a buscar l'urna per poder procedir a la votació. Però ara votarem. Votarem la proposta de resolució conjunta de Junts pel Sí i la CUP, la número 2, i després, quan ens arribi l'urna, votarem la número 1.

Per tant, votarem la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

La proposta ha quedat aprovada per 71 vots a favor, 8 en contra i 3 abstencions.

(*Aplaudiments.*)

Estem esperant que arribi l'urna.

(*Roger Torrent i Ramió demana per parlar.*) Estem esperant que arribi l'urna, senyor Torrent. Sí, digui.

Roger Torrent i Ramió

Sí, en tot cas, i mentre arriba l'urna, que ara veig que arriba, i que es pugui organitzar la logística d'aquesta votació, el que li demanaríem és que, atesa la transcendència i l'interès que suscita la proposta de resolució que votarem en aquests moments, li demanaríem que, de la part declarativa d'aquesta –és a dir, de la part declarativa d'aquesta proposta de resolució que votarem–, llegeixi la part que va des de «en virtut de» i fins al final d'aquesta part declarativa: «abans no es pugui votar».

Gràcies, presidenta.

La presidenta

D'acord.

«En virtut de tot el que s'acaba d'exposar, nosaltres, representants democràtics del poble de Catalunya, en el lliure exercici del dret d'autodeterminació, i d'acord amb el mandat rebut de la ciutadania de Catalunya,

»Constituïm la república catalana, com a estat independent i sobirà, de dret, democràtic i social.

»Disposem l'entrada en vigor de la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la república.

»Iniciem el procés constituent, democràtic, de base ciutadana, transversal, participatiu i vinculant.

»Afirmem la voluntat d'obrir negociacions amb l'Estat espanyol, sense condicions previs, adreçades a establir un règim de col·laboració en benefici de les dues parts. Les negociacions hauran de ser, necessàriament, en peu d'igualtat.

»Posem en coneixement de la comunitat internacional i les autoritats de la Unió Europea la constitució de la república catalana i la proposta de negociació amb l'Estat espanyol.

»Instem la comunitat internacional i les autoritats de la Unió Europea a intervenir per aturar la violació de drets civils i polítics en curs, i a fer el seguiment del procés negociador amb l'Estat espanyol i ser-ne testimonis.

»Manifestem la voluntat de construcció d'un projecte europeu que reforci els drets socials i democràtics de la ciutadania, així com el compromís de continuar aplicant, sense solució de continuïtat i de manera unilateral, les normes d'ordenament jurídic de la Unió Europea i les de l'ordenament de l'Estat espanyol i de l'autòmic català que transposen aquesta normativa.

»Afirmem que Catalunya té la voluntat inequívoca d'integrar-se tan ràpidament com sigui possible a la comunitat internacional. El nou estat es compromet a respectar les obligacions internacionals que s'apliquen actualment en el seu territori i a continuar sent part dels tractats internacionals dels quals és part el Regne d'Espanya.

»Apellem als estats i a les organitzacions internacionals a reconèixer la república catalana com a estat independent i sobirà.

»Instem el Govern de la Generalitat a adoptar les mesures necessàries per fer possible la plena efectivitat d'aquesta declaració d'independència i de les previsions de la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la república.

»Fem una crida a tots i cadascun dels ciutadans i ciutadanes de la república catalana a fer-nos dignes de la llibertat que ens hem donat i a construir un estat que tradueixi en acció i conducta les inspiracions col·lectives.

»Assumim el mandat del poble de Catalunya expressat en el referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre i declarem que Catalunya esdevé un estat independent en forma de república.»

I a continuació votarem la part resolutiva d'aquesta proposta de resolució.

(Pausa.)

Doncs, ara farem la votació per crida. La secretària primera anirà cridant... *(Veus de fons.)* Sí... *(Veus de fons.)* No, no cal, no cal fer sorteig, no? *(Pausa.)* Ho fem per ordre alfabètic; si els sembla bé, ho farem... Si és per assentiment, ho farem per ordre alfabètic. Per tant, la secretària... *(Veus de fons.)* Sí.

La secretària primera

Cridaré tots els diputats, els que hi són i els que no.

(La secretària primera crida per ordre alfabètic els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

(La secretària primera crida per ordre alfabètic els membres del Govern perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

(La secretària primera crida, un per un, els membres de la Mesa perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

La presidenta

Anem a procedir al recompte. Secretari Nuet, pots ajudar-nos en el recompte?
(Pausa.)

(Es procedeix a l'escrutini.)

La resolució de la declaració dels i les representants del Parlament queda aprovada per 70 vots a favor, 10 en contra i 2 vots en blanc.

(Aplaudiments forts i perllongats. La cambra, dempeus, canta Els segadors. Crits de «Visca Catalunya!»)

Moltes gràcies a totes i a tots.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de quatre de la tarda i catorze minuts.